

Wherona's zoon kwam om bij een scooterongeluk

**‘Het lijkt *alsof* ik
VERDERGA,
maar voor mijn
GEVOEL
sta ik stil’**

Op 5 december dit jaar is het precies vijf jaar geleden dat Wherona (54) het nieuws kreeg dat geen enkele ouder ooit hoopt te krijgen. Die dag kwam haar zoon Chinook (17) om het leven bij een scooterongeval. Een eenzijdig ongeluk, volgens de politie, maar Wherona zit nog steeds met veel vragen. En nog steeds gaat ze alles wat met sinterklaas te maken heeft uit de weg. “Zodra ik iemand ‘Hoor wie klopt daar kinderen?’ hoor zingen, denk ik altijd: de politie.”

“Het gebeurde in de nacht van 4 op 5 december. Mijn man en ik schrokken wakker toen er rond half vijf op onze voordeur werd geklopt. Verbaasd keken we vanaf het balkon naar beneden. Er stond een politieagent voor de deur. Geschrokken vroegen we wat er was. ‘Heeft u een zoon die onderweg is met de scooter?’ vroeg de agent. We knikten en mijn man stormde direct naar beneden. Ik rende hem achterna. De politieagent begon een heel

verhaal, maar wij kwamen meteen ter zake. Wat was er aan de hand met onze zoon Chinook? ‘Hij heeft een ongeluk gehad,’ zei de agent. ‘Kleed u zich vlug aan en ga snel naar het ziekenhuis, in de hoop dat jullie hem nog levend aantreffen.’ In shock schoten we in de kleren en reden vervolgens met honderdzeventig kilometer per uur naar het ziekenhuis. Achteraf gezien had die agent ons nooit zelf mogen laten rijden. We wilden zo snel mogelijk bij ons kind zijn, maar

er had onderweg van alles kunnen gebeuren. Onderweg belde ik onze dochter. Die was toen drieëntwintig en al uit huis. Ze dacht eerst dat ik een grapje maakte toen ik haar vertelde dat Chinook in het ziekenhuis lag. Helaas was het echt waar. Ze moest zo snel mogelijk naar ons toe komen. Onophoudelijk zong ik in mijn

op de scooter thuisgebracht. Daarna was hij naar huis gereden. Hij had zijn vriendin beloofd dat hij even zou appen zodra hij thuis was, maar ze had niks meer van hem gehoord. Toen ze hem voor de zekerheid belde, werd er opgenomen en hoorde ze een jongensstem zeggen dat alles goed ging. Vervolgens werd de

Uiteindelijk werden mijn man, mijn dochter en ik apart genomen door een arts. Daar weet ik zelf niet veel meer van, waarschijnlijk heb ik het verdrongen. Ik hoorde pas later van mijn man wat er precies was gezegd. De arts vertelde dat ze Chinook ruim een halfuur hadden proberen te reanimeren. Helaas had dat niet mogen baten. Ze konden niks meer voor hem doen. De arts vroeg hoe wij dachten over orgaandonatie. Omdat Chinook minderjarig was, moesten wij dat beslissen. Dat deel van het gesprek herinner ik me nog wel. Ik vond het goed, vooral omdat Chinook altijd heel behulpzaam en zorgzaam voor anderen was, maar mijn man en mijn dochter wilden het niet. Daar heb ik me bij neergelegd. Niet lang daarna werd de reanimatie stopgezet en om half zes kregen we te horen dat Chinook was overleden. Mijn wereld stortte in. Ik kon het gewoon niet geloven. Mijn lieve jongen was er niet meer. Hoe had dit in vredesnaam kunnen gebeuren?"

Onbeschrijflijk

"De arts vertelde dat we Chinook mochten zien, maar dan wel op een afstandje. De officier van justitie en de lijkschouwer moesten hem nog zien, dus mochten we hem ook niet aanraken. Maar hoe kon ik mijn overleden kind nou zien en hem níét aanraken? Dan wilde ik liever wachten tot dat wel mocht, hoe moeilijk dat ook was. 'Maar dan wil ik hem wel zelf wassen,' eiste ik. Dat mocht, zei de arts.

Anderhalf uur later mochten we eindelijk naar hem toe. Het is niet te beschrijven wat er allemaal door me heen ging, toen ik hem zag. Het was nog ►

'Onderweg in de auto spraken we elkaar moed in. Chinook was sterk, hij ging het redden!'

hoofd een liedje van R. Kelly, *I believe I can fly*. Een soort mantra, waar ik me op dat moment niet eens zo bewust van was. Ondertussen spraken mijn man en ik elkaar moed in. 'Hij is sterk,' zeiden we. 'Hij gaat het redden.' Het was moeilijk te beseffen allemaal. Onze zoon had een ongeluk gehad en we hadden geen idee hoe we hem zouden aantreffen."

Lief en zorgzaam

"In het ziekenhuis kregen we te horen dat de artsen nog met Chinook bezig waren. We werden naar een wachtkamer begeleid. Daar zat zijn vriendin al te wachten, samen met haar vader. Ze vertelde ons wat er was gebeurd.

Die avond waren ze samen met wat vrienden stiekem op de werkplaats van ons duikbedrijf geweest, zo'n tien minuten rijden van ons huis. Lief en zorgzaam als hij altijd was, had Chinook zijn vriendin

verbinding verbroken. Omdat Chinooks vriendin er geen goed gevoel bij had, pakte ze haar fiets en reed ze dezelfde route terug. Plotseling zag ze een ambulance. Ze herkende Chinooks scooter op de grond, maar werd tegengehouden door de politie. Chinook lag toen al op een brancard in de ambulance. Wat er precies was gebeurd, kon zijn vriendin ons ook niet vertellen. In paniek had ze haar vader gebeld en ze waren achter de ambulance aan naar het ziekenhuis gereden."

Reanimatie

"We hadden geen idee hoe lang we moesten wachten. Ik belde mijn familie en voordat we het wisten, zat de hele wachtkamer vol. Iedereen was in shock. Ik sloot mezelf een tijdje op in het toilet. Het was te druk om me heen. De minuten duurden te lang. Ik wilde naar Chinook. Ik wilde weten of het goedkwam met mijn kind.

steeds mijn Chinook. Het scheurtje boven zijn oog zag ik wel - ik deed er zelf een pleister op - maar de blauwe plekken en schaafwonden in zijn gezicht vielen me niet op. Zijn gezicht voelde koud aan toen ik het aanraakte. Ik legde mijn hand onder zijn rug en gelukkig was het daar nog warm. 'Leg je handen hier,' zei ik daarom tegen mijn man. Chinook was toch al gewassen, zo bleek. Dat vond ik zo erg. Ik snap dat het aardig bedoeld was, maar ik had hem moeten wassen. Ik was, en ben, nog steeds zijn moeder, het maakte mij niet uit hoe hij eruitzag. Hem wassen was het laatste wat ik voor hem kon doen.

en van het huis van mijn schoonouders reden we door naar de plek van het ongeluk. Mijn man en ik wilden het zelf zien. Het was een rustige, rechte weg. Chinook reed er regelmatig. Wat was er dan toch misgegaan, vroegen we ons af. Volgens de politie had Chinook geen helm gedragen, maar dat konden we ons gewoonweg niet voorstellen. Chinook lette altijd zo goed op met zulke dingen. Hij had ook altijd zijn portemonnee bij zich, met daarin zijn identiteitsbewijs en andere pasjes. Vandaar dat de politie ons huis ook zo snel had kunnen vinden. Op de plek van het ongeluk vonden we delen van zijn

niet op haar had gereageerd. Er kwam bloed uit zijn oren en neus en hij rochelde. Om hem stabiel te houden, had ze zijn hoofd op haar schoot gelegd en ze had tegen hem gepraat tot de ambulance was gearriveerd. We zijn haar en haar vriend echt ontzettend dankbaar. Dankzij hen was Chinook niet alleen."

Laatste groet

"Thuis belde ik de uitvaartondernemer en ik vertelde dat we Chinook thuis wilden opbaren. Binnen een paar uur was alles geregeld. Zes dagen lag Chinook in onze woonkamer op een speciale koelmat. Ik schoot in de overlevingsstand. Elke dag wasten we hem en trokken we hem nieuwe kleren aan. Zijn afscheid was 'op z'n Chinooks'. Er waren heel veel mensen. Onze familie, zijn vrienden, de roeiclub waar hij op zat, iedereen was er. Gedurende de hele ceremonie draaiden we zijn lievelingsmuziek. We praatten thuis best vaak over de dood en Chinook had al een keer een afspeellijst gemaakt voor als hij zou overlijden. Zo was hij. Hij wilde alles geregeld hebben. Nu denk ik weleens terug aan de keren dat hij zei dat hij geen achttien jaar zou worden. Toen dacht ik: dat zijn gewoon praatjes. Nu vraag ik me toch af of hij het ergens misschien heeft voorvoeld. Na de dienst vloog er een militaire Chinook-helikopter over. Alsof het zo moest zijn. Voor mij was dat echt een groet van Chinook."

Onzichtbaar lijntje

"Inmiddels is het alweer vijf jaar geleden, maar het voelt nog steeds als de dag van gister. Het is vreselijk dat we waarschijnlijk

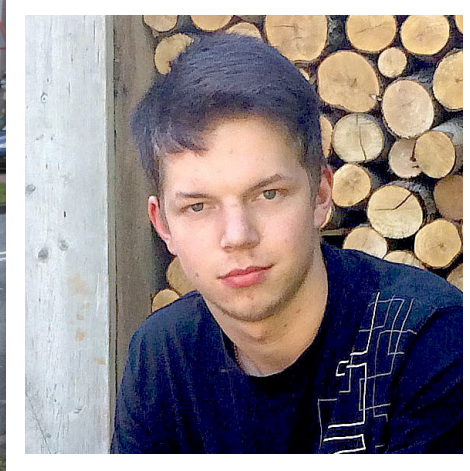
'We zullen nooit weten wat er precies is gebeurd. Sommige dingen klóppen gewoon niet'

Uiteindelijk hebben we dat alsnog gedaan. Daarna mocht de rest van onze familie hem zien."

Dankbaar

"Het gekke was dat ik vervolgens in een soort regelmodus kwam. Na het ziekenhuis gingen we eerst naar mijn schoonouders om te vertellen wat er gebeurd was. Ze waren al op leeftijd, dus via de telefoon konden we dat niet doen. Ook dat stuk herinner ik me niet echt meer. Ik weet alleen nog dat het afschuwelijk was. Mijn schoonouders stortten echt in, toen ze het hoorden. Het was inmiddels al ochtend

scooter, maar niet zijn helm. Achteraf hoorden we dat er een miscommunicatie was geweest tussen de ambulance en de politie. Chinooks helm was wél gevonden, maar aan de andere kant van de weg. Ze kwamen hem later brengen. Ook hoorden we dat Chinook door een jong stel was gevonden. Ze waren met de auto langsgekomen en gestopt toen ze een scooter langs de weg hadden zien liggen. De jongen had direct 112 gebeld en het meisje was bij Chinook gaan zitten. Ze was verpleegkundige en wist dus wat ze in zo'n geval moest doen. Ze vertelde dat Chinook

Chinook een ongeluk met zijn scooter had gehad..."

Altijd een omweg

"Voor de buitenwereld lijkt het alsof ik verderga. Mijn man en ik gaan door, maar voor mijn gevoel sta ik stil. Ik vind het heel moeilijk om zonder Chinook verder te gaan. Op de plek van het ongeluk onderhoud ik een berrmonument. Heen rijd ik wel over de weg waar het gebeurd is, maar terug, zoals Chinook toen deed, niet. Ik neem altijd een omweg. Alles wat met sinterklaas te maken heeft, vermijd ik. Zodra ik iemand 'Hoor wie klopt daar kinderen?' hoor zingen, denk ik altijd meteen: de politie.

nooit zullen weten wat er precies met Chinook is gebeurd. De politie houdt het op een eenzijdig ongeluk, maar dat kan ik me niet voorstellen. Sommige dingen kloppen gewoon niet. Chinooks scooter was niet opgevoerd. Er zijn ook geen bewijzen gevonden dat hij te hard heeft gereden. De val was echter zo zwaar dat je bijna zou denken dat hij een klap van iemand heeft gekregen. Dat zou ook verklaren waarom de telefoon werd opgenomen toen zijn vriendin hem belde. Chinook heeft meteen het bewustzijn verloren. Die stem klonk volgens zijn vriendin ook niet als Chinook. Daarnaast kan ik niet begrijpen waarom zijn helm aan de andere kant van de weg werd gevonden. Hoe is dat mogelijk? Allemaal vragen waar ik mee moet leren leven. Ik mis Chinook vreselijk. We hadden zo'n speciale band met elkaar. Toen hij overleed, stierf ook een deel van mij. Er wordt

'Ik kan niet wachten tot ik hem na dit leven weer zie. Ik hoop echt dat dat gaat gebeuren'

wel eens gezegd dat moeders een onzichtbaar lijntje hebben met hun kinderen. Ik ben daar ook van overtuigd. Chinooks vriendin vertelde later dat ze op die bewuste avond met z'n allen met de boksbal op de werkplaats hadden gespeeld. Die hadden we speciaal voor Chinook opgehangen, omdat hij vroeger gepest werd en zo zijn frustraties kwijt kon. Met zijn vrienden was Chinook aan die boksbal gaan hangen en terwijl hij heen en weer slingerde, had hij *I believe I can fly* gezongen. Inderdaad, het liedje dat ik in mijn hoofd had vanaf het moment dat we hoorden dat

Heel eerlijk gezegd hoeft het leven niet meer zo voor mij. Ik doe mijn best, maar ik kan niet wachten tot ik Chinook na dit leven weer zie. Ik hoop echt dat dat gaat gebeuren. Het zou heel mooi zijn als Chinook mij komt halen als mijn tijd daar is. Tot dat moment probeer ik er iets van te maken. Met Chinooks spaargeld heb ik een paard gekocht, iets wat hij altijd al voor mij wilde. Wolfje, zoals mijn paard heet, geeft me kracht. Dankzij hem ga ik weer naar buiten. Toch zal ons leven nooit meer hetzelfde zijn. We zullen altijd een van onze kinderen moeten missen." ■